

Brudstykker

Skrevet af Thomas Cuno i perioden fra 1995 – 2002

Enkelte uddrag af nogle af mine tanker i denne periode.

Copyright tilhører alene Thomas Cuno. Du må gerne videre sende denne PDF til private personer så længe der ikke er aftale om modbydelser for dette. Ligeledes er det ikke tilladt at udgive dette skrift på print eller i anden form uden udtrykkelig tilladelse fra forfatteren.

Udgivet i PDF format den 22-03-2009. Version 1.

15.07.1995

STILLE.. Her er så stille. Kun urets tikken bryder stilheden. Gennem vinduet fornemmer jeg vindens svage visken. Bladene bevæger sig sløvt, og afslører vindens ugidelighed. Det er lummert og overskyet. Fluens summen blander sig svagt med urets tikken. To fluer sætter sig på mit inderlår. Besynderlige væsener. Bevæger sig aldrig logisk, altid i små tilfældige ryk. En mærkværdig dans opstår - måske en parringsdans - måske en dødsens alvorlig territorial kamp. De forsvinder og kommer igen i en uendelighed. En lille bevægelse i min muskel er nok til at skabe forstyrrelse, en bevægelse andre skulle anstrenge sig for at bemærke - men ikke nok til at forstyrre deres dans. Fra inderlåret op på maven - det forhadte område af min krop. Altid det mest omdiskuterede; maven - der gennem seks måneder nåede at vokse alt for meget, før det blev opdaget.

Fluerne driver videre på deres uransagelige rejse, men maven bliver. Den sidder der bare. Ved ikke hvor stor betydning den har - skilsmisser, alkoholisme, stoffer og meget mere. Rund og fuldstændig upåvirket af det furore den er årsag til. Hvor mit lem er mere kontrollabelt, til tider kun alt for påvirket af omgivelserne, er maven kun ude på at blive så stor som mulig. Klubben har ikke modtaget mit medlemskab endnu. De der ikke vil stå alene i kampen mod maven. Måske er jeg fej? Tør ikke stå ansigt til ansigt med dem. Det ville være en erkendelse, et nederlag, en accept af mavens styrke. Det er for tidligt. Overgivelse ligger ikke til mig. Cyklen er købt, som når staten investerer i nyt udstyr til forsvaret. Et hjælpemiddel i kampen. Fjenden allierer sig med benene. Sammen svarer de igen, ømhed og stivhed. Der er mange gode råd i kampen, de fleste dog knap så gode. Opstået for at kunne give nogle en illusion om, at de er aktive i kampen. Fordømte er de inaktive. Illusionen findes i alle prisklasser og kategorier. Pulver, piller, maskiner, vægte, rejser og kursteder m.fl. Jeg har prøvet nogle af maskinerne, og kom et stykke af vejen. Den blev mindre, og netop som jeg følte sejren var nær, kom den igen. Kastede det hele over bord, og voksede og voksede. Forbundsfællerne var denne gang stress og appetit. Tre mod en har altid været en ulige kamp.

At være så tæt på sejren, havde svækket mig, mine parader var sænket, og først for sent opdagede jeg det uhyggelige resultat. Tilbagestrækning var en nødvendighed, næste skridt var omgruppering. Fronterne lå nu ikke længere ude på vejen, og i motionscentret. Mageligheden kom uventet og overraskende. Krigen blev hårdere, men langsomt opnåedes et status quo. Maven stoppede med at vokse. Den blev ikke mindre, ej heller større. Stress blev minimeret. Langsomt blev dovenskaben reduceret. Kampen er hård, men ved at vende til min fordel igen. Vægten er den ubarmhjertige dommer, sammen med de alt for sigende blikke, og den dunrende tavshed fra omgangskredsen. Beslutsomheden er nu på min side, sammen med stædigheden. De sidste uger er fronterne blevet flyttet. Strategien er lagt. Kun tiden kender svaret, men kan blive en mægtig forbundsfælle i den nådesløse strid.

07-96

Det har været et hård dag, en rigtig dårlig dag. En af de dage hvor man kunne ønske sig langt væk. Alting er gået imod, kontrollen med arbejdet har været helt ustyrlig. Inden middag havde alt det dårlige forplantet sig til alle på jobbet. Ingen smilede, alle havde lukket sig inden bag deres murer,

med kolde øjne og et ønske om at få tiden til at gå hurtigst muligt, så dagen kunne nå en ende. Denne stemning havde den modsatte virkning, sekunderne blev talt og der blev vrisset og snerret af alt og alle. Utroligt at det ikke gik værre end det gjorde. Lige før gå-hjem-tid blev stemningen dog bedret, som om at alle nu ville give den sidste rest af positivitet, de have tilbage, inden dagen var omme. Om ikke andet så for at kunne starte en ny dag med mindet om en sidste positiv stund den foregående dag. Nærmest en uskreven lov på stedet, ingen havde nogensinde nævnt dette ved ord, som om det hele bare var en skrøbelig skal, der ikke ville kunne holde til benævnelse. Hvor bare et enkelt ord alene ville knuse den tynde skal, der holdt denne fælles forståelse sammen. Jeg vovede næsten ikke at tænke tanken.

Einstein havde ganske ret i sin betragtning omkring tidens relativitet. Hvor det meste af dagen havde sneget sig af sted, og alle havde snerret og vrisset af hinanden, forløb den sidste del glat og problemløs nærmest i en euforisk stemning. Minutterne der før havde været timer, blev nu til sekunder og tiden accelererede. Da jeg sad i bilen på vej hjem kunne jeg mærke en forandring, ikke en forandring jeg kunne sætte ord på med det samme, dog stadig en ubeskrivelig ændring. Det var mig umuligt at finde ud af hvad der var årsag til denne forandring, uanset hvor meget jeg brød mit hoved på turen hjem. En indgående iagttagelse af de andre billister førte ikke til en løsning på min lille personlige gåde. Jeg følte mig alene i denne konstante stærke strøm af biler, alle hjemadgående færdige med dagens arbejde. Glade for at være færdige, nedtrykte over at skulle begynde forfra næste dag, kun med weekenden som lyset forude. Weekend, hvilken farce, to dage fri, for at begynde forfra den tredje dag, med dårlig samvittighed over alle de ting der ikke blev nået, og dårlig mave efter søndagens obligatoriske grillmad. Ensomheden overvældede mig, midt i denne menneske strøm, følte jeg mig hjælpeløs og livløs uden håb om bedring. Vejen er fyldt med biler, og min sædvanlige parkeringsplads er optaget, endnu en nedtur midt i alt det andet. Ikke fordi jeg har nogen særret eller har speciel adgang til nogen fast parkeringsplads, men det bliver hurtigt en vane at holde det samme sted. Jeg kender de andre bilejeres pladser, og respekterer disse, ligesom de kender mig og min plads. Her er der dog tale om mennesker udefra, mennesker som ikke kender de usagte, uskrevede aftaler vi har indgået. Folk der er glade bare, de kan finde et sted at holde de par timer, de enten er på besøg, eller deltager i et kursus i den nærvæd liggende skole. Faktisk er det flere skoler der ligger i samme bygning. En teknisk skole, grafisk skole, samt min favorit en frisørskole, hvor der hver morgen og hver eftermiddag er et rend af kønne unge kvinder, der en dag håber at bliver frisører. Det er en fornøjelse at gå tur med hunden og iagttage disse kvinder i alle former og klædninger. Lige så irriterende er det at vide, at den person der nu har taget min holdeplads, kun benytter den i et par timer alt i mens han / hun opholder sig i en bygning i nærheden. Hvorefter jeg kan flytte bilen senere på aftenen. Et tåbeligt mønster, og spild af naturens brændstof ressourcer, men nødvendigt for at jeg kan bibeholde min plads.

Allerede halvvejs oppe kan jeg hører hunden der piber, ikke forpint men med forventningens glæde, om at nu kommer dens herrer endelig hjem, og kan befri den for dens trængsler efter mange timers venten. Da nøglen glider ind i entredøren, er den stille piben ændret til en højlydt gøen. Inden jeg når at sætte tasken fra mig, er hunden allerede halvvejs nede og venter utålmodigt på, at jeg skal komme med ned. En hurtig eftermiddagstur rundt til alle de kendte steder, og derefter tilbage til lejligheden og den slaviske eftermiddagsslur inden der ligger et opslidende tv-program forude. Endnu har jeg ikke kunne sætte ord på den forandring der er kommet, eller som er på vej.

Hun står lige foran mig med solen i ryggen, så jeg ikke kan se hendes ansigt. Det lyse hår flagrer omkring hendes ansigt, som jeg fornemmer er meget kønt. Hendes hvide sommer kjole er

gennemsigtig i sollyset, og skjuler ingen ting. Hun drejer sig, så hun vender siden til mig, som kunne hun læse mine tanker. Jeg kan tydeligt se hendes runde velformede bryster, med et par brystvorter der griner af mig. Brysterne er lidt mindre end jeg foretrækker det, men jeg vil ikke være kræsen. Hun nærmest svæver over græsset og undgår behændigt at lade hendes ansigt beskue. Min krop er tung, og jeg føler mig svag. Noget holde mig nede, tvinger mig tilbage fra hende. Hun smiler skælmsk, pirrende og udfordrende, velvidende, at jeg aldrig kan nå hende lige meget hvor meget jeg forsøger. Jeg strækker armene ud for at nå hende, men hun glider behændigt uden om, lade mig kun lige føle hende et kort øjeblik. Mit lem er spændt og jeg kan ikke skjule min interesse i hende, hun ved det og leger med mig. Lader mig kun strejfe hende med fingerspidserne, inden hun igen svæver uden for rækkevidde. En desperat følelse spreder sig langsomt men sikker igennem min krop. Det er som om tusinde usynlige sten ligger på mit bryst og forhindrer mig i at komme på benene og nå denne kvinde. Uanset hvad jeg forsøger, kommer jeg ingen vegne. Jeg forsøger at vride mig fra side til side, men lige meget hjælper det. Pludselig er hun væk, jeg vidste det ville ske, hun ville blive træt af legen. Som kattens leg med musen, gider hun ikke mere, når musen ligger stille. Solen skinner mig med fuld styrke i ansigtet, nu hvor hun ikke er der til at skygge for den mere.

Jeg vågner med et sæt, da jeg pludselig bliver bevidst om, at det hele kun var et produkt af min fantasi. Jeg ligger i eftermiddagssolen, og er våd og klam over hele kroppen af sved. Den dejlige kvinde var kun en drøm. Skuffet smider jeg tøjet og trasker med tunge skridt ud under bruseren. Forandringen er mere tydelig nu, men endnu ikke beskrivelig.

Drengene sidder der, alle højrøstet og glade. Der diskuteres på kryds og tværs, og meget støjende, med mange armbevægelser. Vi kender ikke hinanden godt, kun gennem de sidste måneder er kliken blevet samlet, seks personer der har kender hinanden via forskellige snoede veje, venners venner der er blevet introduceret og har hængt ved. Ølkapslerne popper lystigt med hyppige mellemrum, og de tomme grønne flasker samler sig i større og større klynger på bordet mellem sofaerne. Jeg trækker vejret efter en heftig diskussion omkring kvinder, det danske retssystem og mange andre emner jeg ikke husker. Min andel af de tomme flasker er ikke lille. En sidder på en tom ølkasse, en anden af drengene viser sin evne til at åbne endnu en flaske på alternative måder. Vi er ved at være rystet sammen, ved at blive en fast gruppe af ungarle, der fremover vil holde sammen. Kvinderne kan komme og gå i vores liv, men sammenholdet blandt os kan ingen tage fra os. Under den overfladiske verbale sværdkamp, er der dukket noget dybere frem. Gensidig interesse, venskab og tryghed, er bare nogle få betegnelser for dette. Indtil videre har vi alle samme mål, vi fortsætter festen i byen med det mål for øje at score nogle kvinder. Måske møder vi den eneste ene netop denne aften, alle ser frem til det, men ingen skruer forventningerne for højt op.

Når jeg handler i Brugsen, Netto eller et andet supermarked, må jeg smerteligt erkende, at jeg kun er et menneske som alle andre.

Hvornår begynder livet?

- Jeg har aldrig været i tvivl, om at livet har forskellige faser, men ikke alle faser gennemleves i samme alder eller samme rækkefølge. For nogle er faserne endda vidt forskellige.
- Autoriteter, som for mange andre er de et problem for mig. Et dobbelt problem, fordi jeg selv er en autoritet. Det selv at være en autoritet og samtidig betvivle andres autoritet er et paradoks.

- Vedligeholdelse er mit største problem, jeg elsker at skabe, men falder fra når der skal vedligeholdes.
- Respekt er ikke noget man tildeles efter behov, men noget der skal arbejdes for at gøre sig fortjent til. Klicheer er der nok af, men uagtet deres stereotype smag må jeg erkende deres smertelige berettigelse.

Sveden skylder ned over mit ansigt, som regnen på en kold efterårsdag. Jeg er beskidt, og ligger klempt op af væggen. Det er halvmørkt og jeg kan kun se skygger og silhuetter af diverse objekter i nærheden af mig. I hånden knuger jeg en pistol, den er ladet med skarpe skud, klar til at effektuere den altødelæggende kraft, der giver den ultimative magt til at bestemme mellem liv og død. Et eller andet sted bag mig og muren jeg sidder op af, nærmer der sig en gruppe af mennesker. Jeg kan ind i mellem høre en del af en fod der skraber over asfalten, eller et af deres våben der metallisk ramler mod en mur. De nærmer sig forsigtigt. Vi ved begge at den anden part er bevæbnede, og vi ved begge at den anden part er der. Langsomt og forsigtigt lader jeg hovedet glide ud langs med muren, og kigger ned af vejen bag mig, kun med det ene øje fri af den beskyttende mur. Spejdende efter den mindste indikation på, hvor de er i forhold til mig. På den anden side af vejen kan jeg se de andre fra den gruppe jeg tilhørte. De trækker sig langsomt væk, jeg skal være bagtroppen, der sikrer dem et forspring, inden jeg selv stikker af via en lille omvej. Pludselig ser jeg en tydelige skygge, snarer et omrids af en mand der sammenbøjet kryber frem i mod stedet, hvor jeg sidder som en forskrækket mus. Jeg løfter forsigtigt pistolen og tager omhyggeligt sigte. Langsomt og med kontrolleret åndedræt klemmer jeg aftrækkeren. Men jeg kan ikke trykke aftrækkeren i bund, det er som min vilje til at trykke af er blokeret. Panikken i min krop breder sig, og situationen bliver kun værre af, at min modstander tydeligvis har opdaget min tilstedeværelse. Tingene begynder at ske i slowmotion. Min hjerne arbejder meget hurtigt med alternative løsningsmodeller, så hurtigt at kroppen ikke kan følge med. Jeg ser fortvivlet op, alt i mens jeg desperat forsøger at aktivere mit våben, som peger på manden foran mig.

Han ser på mig, og vores blikke mødes. Begge kender vi konsekvens af at fejle – den dødelige konsekvens. Begge fastholder vi blikket i et jerngreb. Der er et glimt af forståelse, kun et kort øjeblik. Det er en intens udveksling der sker gennem vores øjenkontakt. Situationen er fastlåst. Jeg koncentrerer mig hårdt om at låse ham, som kunne jeg alene ved at se på ham, tvinge ham i jorden.

Med et sæt kigger jeg ind loftet over mig. Jeg er bange, bange for den fornemmelse jeg har følt komme. Fortvivlet over at jeg ikke i drømme er i stand til at aktivere våbnet – hvilken betydning har dette i forhold til mit liv. Kan jeg ikke dræbe, kan jeg ikke gennemføre mine projekter. Det er forvirrende, og irrationelle tanker der plager mig, og det ryster mig.

Tiden, det på engang vigtigste, farligste og venligste element i vores verden. Som Einsteins relativitets teori er vores opfattelse af tiden relativ, og totalt styret af vores følelser. Vi sidder fire tilbage, fire fyre der tidligere indgik i en større gruppe af ungarle. Tiden har forandret os alle, har skilt bukkene fra fårene, eller mildere udtrykt; vi er vokset fra hinanden. De tre jeg sidder sammen med ligner mig, ikke fysisk eller i sindet. Vi har de samme ambitioner om magt og karrierer. Den samme drift, der giver os styrke til at sætte os nogle mål, og ubarmhertigt forfølge disse mål.

Vi har stået last og brast i de sidste 6 år. Ikke i en levealder, ikke siden barndommen, alligevel har vi nogle stærke fælles bånd, som skaber vores tidløse sammenhold. Jeg har fået et barn i denne periode, som jeg nu har på del tid. En anden lever i et fast parforhold, hvor begge forfølger en

karriere, og hvor tiden de har sammen er mindre end den burde. En tredje skal have et barn i år, med en norsk jente. En fejltagelse – eller rette ikke planlagt. For første gang i sit liv skal han tage ansvar for noget, uden selv at kunne afgøre hvorvidt han vil eller ej. Sidste mand lever også i et forholdsvist ungt parforhold. Han virker som altid glad og positiv, alligevel fornemmer jeg hans bekymringer for sin karriere.

Jeg holder utroligt meget af dem alle. De er der – måske ikke i morgen eller den næste måned, men de er der. Andre er skredet i svinget, når det er gået hårdt for sig, nogle måtte give op. Vi, der er tilbage, har et råt og ubarmhjertigt venskab. Der er ingen nåde, men det ønsker vi heller ikke. Det skal være kontant og uden omsvøb, resten er tidsspilde og ikke interessant i længden.

Et venskab er at give og tage, men allermest om at være ærlige. Muligheden for at koble fra og være sig selv et hundrede procent, vide at de andre kender dig for godt til, at du kan bluffe dem. Der er skrevet mange linier om venskaber. Det jeg har, er det jeg ønsker.

Og alligevel kan det være utroligt svært at fastholde disse venskaber i en periode, hvor vi alle har en karriere og starter familie med børn. Tiden vi tilbringer sammen er efterhånden minimal, og svær at tilpasse vores egne familieønsker. Tiden er i det hele taget ved at være en knaphedsfaktor i forhold til alle de mål vi gerne vil nå.

På en måde kan man se tilbage på sit liv og savne alle gode periode der var sammen med vennerne. Stadigvæk er det velvidende at intet kan forblive som det var. Tingene ændre sig, og det skal de også.

Hvilke mål skal man sætte sig, og er de mål rimelige?

Kan vi leve uden vores mål – mål som er et udtryk for vores drømme og ønsker. Spørgsmålet er hvor langt man vil gå for at nå disse mål. Er det omkostningerne værd. Rigdom er ikke ensbetydende med lykke, men er fattigdom. Hvornår er vi lykkelige – når vi er uvidende?

Er vi lykkelige, når vi er fritaget for ansvar, når vi bare kan gøre, som vi føler for uden at skulle tage hensyn, eller der det når hele familien er samlet omkring en? Er det i det hele taget nødvendigt med en familie for at kunne være lykkelig.

2001-10-06

Døden

Døden kan være forløsende for nogle, men altid endegyldig. Når jeg betragter scenariet omkring døden, slår det mig, at man altid mister noget i den forbindelse. Et menneske, et dyr – noget man holder af. Andre gange mister man troen på det trygge omkring os.

Vi mistede en, vi alle holdt af. En person som var betænksom og som på nogle områder viste os vejen, som vi kunne bevæge ud os ud af, og lære noget om de principper, som vores kære stod for. Betænksomheden som gav sig tydeligst til udtryk ved et fødselsdagskort. Oldemoder havde allerede 2 måneder inden sit oldebarns 1. års fødselsdag købet et kort til ham.

For mig udtrykker det, hvor meget han betød for hende, og jeg er bevæget over, at han aldrig fik det. Oldemor fik aldrig chancen for at afleverer det, før en tragisk hændelse indtraf. Bevæget over at han

aldrig lærer sin oldemoder at kende, som vi gjorde det. Når jeg ser den kærlighed og den tillidsfuldhed, som vores lille udtrykker, så bliver jeg trist ved tanken om at oldemor ikke skulle opleve dette, bare nogle få år endnu. Der er mange andre små og store ting, der betyder noget, men denne har sat sig fast, og vil være den lille ting, som betyder så meget, jeg vil have med mig i mine minder om hende.

Nu hvor døden endegyldigt har taget hende fra os, så falder der en ro over familien, som ellers har været præget af frustrationer over at se det gamle kære menneske ligge og være en skygge af sig selv. Uden den værdighed som ellers har præget hende gennem et langt og sparsommeligt liv. Et liv der har sat præg på familien, og hvor hun altid har haft godt humør og en sund skepsis.

Det er aldrig nemt at skilles – og slet ikke når det sker på denne måde, hvor der ikke eksisterer en fortrydelses ret – ingen vej tilbage. Vi kan kun holde fast i minderne om et godt liv, hvor menneskerne omkring hende altid hyggede sig i hendes selskab. De små ting, der gør det rart at være sammen. Betænkksomheden og interessen for andre menneskers ve og vel.

At miste en kær oldemor er med stor sorg – men en del af livet hvor vi finder os til rette med at trøste hinanden med, at der ligger et langt og godt liv bagude, som vi kan mindes med glæde.

Frygten for at miste vil altid være der, uanset hvor godt vi gemmer den væk, så er den en del af livet – både frygten for at miste og selve det at miste, det ved vi. Som en del af vores selvopretholdelsesdrift gemmer vi disse følelser væk, meget forståeligt.

Med denne oplevelse inde på kroppen vender jeg mig om, og kigger på min egen familie og mine egne børn, og føler den skrøbelighed, som vi har tendens til at glemme i hverdagen. Det er en berigelse at have familie og have børn ikke mindst, men det er samtidig et stort ansvar. En oplevelse som denne, hvor vi mister et menneske, som at vi har haft kært, og som har været en naturlig del af vores liv og så pludselig fra dag til dag er forsvundet, sætter sammenhold og samhørighed i familien endnu mere i fokus.

Det er kun en lille smule, der skal til for at vi har det godt sammen, en lille anstrengelse for at sætte os ud over vores eget ego. Det har oldemor bevist. Kan vi give dette videre til vores børn, så de bliver styket af kærlighed og selvstændighed, så kan jeg ikke forlange mere.

13-10-2002

Verden er ikke den samme mere. Mange ting er forandret. Både ude og hjemme. En følelse af magtesløshed lurar hos mange – magtesløshed overfor de begivenheder, der ske ude i verden, og som har så stor indflydelse på vores liv. Netop som mulighederne lå åbne, er man tilbage i den gængse genre, hvor der skal kæmpes hårdt for at nå de mål der er sat.

Hvor er grænsen for det, som at man skal tage med, hvornår skal man sige stop og lade det hele sejle, hvorfor går det galt? Måske fordi det grundlæggende handler om, at have heldet med sig, og ikke mindst have de rigtige forbindelser. Når man i så mange år har hutlet sig igennem, og når det endelig lykkedes, er det svært at styre rosen. Mulighederne ligger åbne, men det er ikke ensbetydende med at de næste projekter nødvendigvis kommer til at forløbe lige så godt.

Flere muligheder har der været, men ingen er rigtig fanget an. Men tiden er en anden – humlebien træder ikke mere ud i luften og flyver, den er begyndt at kigge ned og realiserer, at der ikke er et sikkerhedsnet under. Det har der aldrig været, men nu er det blevet en bevidst del af tankegangen. Det er måske derfor, at det ikke er lykkedes i det omfang det skulle.

Men erfaringerne og viljen er øget – viljen til at det skal lykkedes er blevet større, sammenlagt med erfaringerne fra alle de andre projekter betyder det at mulighederne er blevet større, det ligger og lurker i baghovedet. Ideen er der – den er under fødsel. Næste fase er under opsejling. Det bliver en hård vinter, men mon ikke forårssolen bringer godt nyt med sig.